

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΣΤΟΝ π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟ
ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ- ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΣΚΡΙΠΟΥΣ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ (07-05-2021)

Ἀρχιμ. Ἀλεξίου Σαμαρτζῆ
(Ἐφημερίου Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Ρηγίνου Λεβαδείας)

«Ἀνέστη Χριστός, καί νεκρός οὐδείς ἐπί μνήματος»

Σεβασμιώτατε,
Σεβαστοί πατέρες,
Ἐντιμότατοι ἄρχοντες,
Πενθηφόρε λαέ τοῦ Κυρίου,

Καθώς, *"θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆς· καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον"*¹, ὅλοι ἐμεῖς, τά φωτόμορφα τέκνα τῆς ἀσπίλου καί ἀώμου Νύμφης Του Ἐκκλησίας, προσερχόμεστε *"λαμπαδηφόροι τῶ προΐοντι Χριστῶ ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίω"*² καί προπέμπουμε στήν αἰωνιότητα τό σκῆνος τοῦ σεβαστοῦ καί ἀγαπητοῦ σε ὅλους μας ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ Χαραλάμπους ἱερέως.

Ἡ Τοπική Ἐκκλησία κατώδυνος, ἀλλά μέ τήν βεβαιότητα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, προπέμπει σήμερα κατά τήν θεομητορική ἐορτή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τό φθαρό σαρκίο τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τήν ὑπηρέτησε κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ Της Δομήτορα, γιά 40 ἔτη, μέ πολλή ἀγάπη, ἀφοσίωση καί αὐταπάρνηση.

Ὁ μεταστάς π. Χαράλαμπος ἐγεννήθη στήν Κυρήνεια τῆς μαρτυρικῆς Μεγαλονήσου τό ἔτος 1956 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς. Μετά τά ἐγκύκλια γράμματα ἐσπούδασε στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Κατά τήν περίοδο τῶν σπουδῶν του ἐγνώρισε τήν ἐπίσης Κυπρία κ. Μαρία Συμεοῦ,

---

¹ Τροπάριο Ζ' Ὁδῆς Κανόνος τοῦ Πάσχα

² Τροπάριο Ε' Ὁδῆς Κανόνος τοῦ Πάσχα

μετά τῆς ὁποίας ἔκαναν μία ὑπέροχη χριστιανική πολύτεκνη οἰκογένεια.

Διορίστηκε ὡς θεολόγος καθηγητής μέσης ἐκπαιδεύσεως στό χωριό Ἅγιος Γεώργιος Βοιωτίας καί ἀμέσως συνδέθηκε πνευματικά μέ τόν τότε Μητροπολίτη Θηβῶν καί Λεβαδείας (νῦν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος) κ.κ. Γερῶνυμο, ὁ ὁποῖος καί τόν χειροτόνησε Διάκονο στίς 14 Φεβρουαρίου 1982. Ἡ εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονία του ἔγινε στίς 25 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους, στό ἱερό θυσιαστήριο αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἀπό τόν ὁποῖο τόν ἀποχαιρετοῦμε σήμερα. Καθοριστικό ρόλο στήν πολυετῆ διαδρομή του ἔπαιξαν καί δύο σημαντικοί ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ναυπάκτου κυρός Νικόδημος καί ὁ νῦν Σεπτός Ποιμενάρχης μας κ. Γεώργιος.

Κατά τήν πολυετῆ διακονία του στά ὦτα τῆς ψυχῆς του ἀντηχοῦσαν πάντα οἱ λέξεις τοῦ Κυρίου: **«ἐγώ εἰμί ὁ ποιμήν ὁ καλός, ὁ ποιμήν ὁ καλός τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων»**. Ὁ π. Χαράλαμπος ὄντως εἶχε συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς του καί ἀναλώθηκε νυχθημερόν, ἐκτός ἀπό τά λειτουργικά του καθήκοντα, στήν διακονία τῆς ἀγάπης γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως, χωρίς διακρίσεις. Κατέστη ἕνας ἄξιος ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου μας, τόν ὁποῖον καί διηκόνησε μέ ζῆλο μέχρι καί τήν τελευτή του. Ὑπῆρξε ἀκέραιος χαρακτήρας καί μέ ἱερατικό ἦθος ἀπαράμιλλο, διακονώντας θεοφιλῶς καί θεαρέστως, μέ βαθύτατη πίστη, μέ τελεία ἀφοσίωση καί μέ ὑψηλό αἶσθημα εὐθύνης. Ὑπῆρξε ἀκούραστος λειτουργός, φιλακόλουθος καί φίλος τῶν Ἁγίων καί ἰδιαίτερος τῆς Παναγίας, τήν ὁποία ὑπερευλαβεῖτο. Πάντα ἦταν ἕνας σεμνός καί ταπεινός ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, πού διακρινόταν γιά τήν ἀπλότητα, τήν ἐργατικότητα καί τήν ἀγάπη του πρός τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία. Ὁ λόγος του ἦταν **«πάντοτε ἐν χάριτι, ἄλατι ἠρτυμένος»** (Κολ. 4,6), μεστός, συμβουλευτικός, εἰλικρινής, ἀσυμβίβαστος καί φιλαλήθης. Ἦταν ὑπόδειγμα ὑπομονῆς, ἰσχυρῆς θελήσεως, ἐγκρατείας, ἀνεξικακίας, ἀρχοντιᾶς καί ἀξιοπρεπείας. Γιά 40 χρόνια προσέφερε τίς ὑπηρεσίες του στό ποίμνιο, πού τοῦ

ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός στήν πόλη τοῦ Ὀρχομενοῦ, χωρίς νά λιποτακτῆσει οὔτε στιγμή ἀπό τά βαριά καθήκοντα τῆς Ἱερωσύνης. Κύρια ἐφόδια τῆς Ἱερατικῆς του διακονίας δέν ἦταν τόσο ἡ μόρφωση καί τά πτυχία, ὅσο ἡ συνεχῆς διάθεσή του γιά προσφορά, ἡ ἰώβειος ὑπομονή καί ἡ πλούσια καρδιά του. Μιά καρδιά γεμάτη μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, πού «**τά ἀσθενῆ θεραπεύει καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῖ**». Μια καρδιά γεμάτη ἀπό ἱερό ζῆλο, νεανική ἰκμάδα καί ἀγωνιστικό φρόνημα ἀπό τήν πρώτη μέρα ἕως καί τό τελευταῖο ἔτος τῆς διακονίας του, ἔχοντας πιστό καί διαρκῆ συμπαραστάτη τήν καλή του Πρεσβυτέρα Μαρία.

Παράλληλα, ὑπηρέτησε ὅλα αὐτά τά ἔτη ὡς ἐκπαιδευτικός, μέ εὐσυνειδησία καί στοργική ἀγάπη γιά τούς μαθητές καί συναδέλφους ἐκπαιδευτικούς.

Μέσα στην εὐφρόσυνο χαρά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, μέ ἀφορμή τό ἀναπάντεχο καί θλιβερό γεγονός τῆς κοιμήσεως τοῦ ἀδελφοῦ μας Χαραλάμπους ἱερέως, ὁ ἱερός ἄμβων θά ἤθελε νά ὑπενθυμίσει στήν ἀγάπη σας τήν σύνδεση τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τήν προοπτική τῆς αἰωνιότητος.

Τή χαρά τῆς γεννήσεως, τήν ἀκολουθεῖ γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως ἡ ἀλυσίδα τῶν δοκιμασιῶν καί τήν ὀλοκληρῶνει ἡ σφραγίδα τοῦ θανάτου. Τοῦ θανάτου πού ἔχει ὄψη τραγική, χρώματα μελανά, σκέψη καί παρουσία φοβερή.

Ὅλα αὐτά δημιουργοῦν βαθύ φυσικό πόνο στήν ψυχή. Καί αὐτό εἶναι καθολικό γεγονός· τό ζοῦμε ὅλοι· δέν ἔχει ἐξαιρέσεις.

Παρά ταῦτα, ἡ Ἐκκλησία μᾶς δίνει καί μία ἄλλη διάσταση τοῦ θανάτου. Μᾶς μιλάει γιά μακαριότητα, γιά ἀνάπαυση, γιά βασιλεία Θεοῦ, γιά κατάσταση «**ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωὴ ἀτελεύτητος**». Μιλάει γιά ζωὴ καί ἀνάσταση πού κρύβονται πίσω ἀπό τή θλίψη, τό ἀδιέξοδο, τήν τραγικότητα τοῦ θανάτου, τόν ὁποῖο μάλιστα

ὀνομάζει κοίμησι. Καί ὅλα αὐτά δέν προσφέρονται ὡς παρηγορητική διδασκαλία, ὡς ἀνακουφιστική ψευδαίσθησι, ὡς ἀναγκαία τεχνητή ἀπομάκρυνσι ἀπό τήν πραγματικότητα, ὡς ἐνδεχόμενον, ἀλλά ὡς ἡ μόνη, μεγάλη καί κεντρική ἀλήθεια, ὡς ἡ διαχρονική ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ἡ βιωματική ἀπόδειξι τῆς χάριτος τῶν Ἁγίων.

Ἡ ὅλη αὐτή ἡ πίστις στηρίζεται στό μεγάλο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τό Πάσχα εἶναι ἀναντίρρητα ἡ μεγαλύτερη γιορτή στήν Ὁρθόδοξη παράδοσι. Εἶναι ἡ συμπύκνωσι ὅλης τῆς θεολογίας. Ἡ ψηλάφησι τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου καί τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Μιά γιορτή πού συγκερνᾷ τόν τάφο τοῦ Κυρίου μέ τό κενό μνήμα τῆς Ἀναστάσεως Του. Ἡ λέξι Ἀνάστασι – τόσο προσφιλέσσι στήν Ὁρθόδοξη ζωή καί θεολογία – ἀπό μόνη τῆς μιλάει μέ ἕναν μοναδικό τρόπο καί γιά τή ζωή καί γιά τό θάνατο, ταυτόχρονα. Προβάλλει τή ζωή πάνω στόν θάνατο καί διακρίνει τήν ἀλήθεια τοῦ θανάτου μέσα ἀπό τό φῶς τῆς μή διακοπτόμενης αἰώνιας ζωῆς.

Στό θριαμβευτικό ἐφύμνιο τῆς Ἀναστάσεως, τό «Χριστός Ἀνέστη», τόν κατ' ἐξοχήν παιάνα τῆς ζωῆς, ἀπό τίς δεκατέσσερις λέξεις του, οἱ τέσσερις ἔχουν νά κάνουν μέ τό θάνατο: «νεκρῶν», «θανάτω», «θάνατον» καί «μνήμασι».

«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν...» ψάλλομε στόν Κανόνα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἀνάστασι μεταμόρφωσε τόν σταυρό καί τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ σέ σύμβολο νίκης καί ζωῆς. Ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε γιά νά μᾶς ἀναγκάσει νά πιστέψουμε στή θεότητά Του, ἀλλά γιά νά μᾶς χαρίσει τήν αἰώνια ζωή καί αἰώνια τή ζωή Του. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἡ πίστις στή θεότητα τοῦ Χριστοῦ καί τήν Ἀνάστασή Του ἀποτελεῖ τό καλύτερο μέσο ἐρμηνείας τοῦ πόνου, τό καλύτερο ἐργαλεῖο ἀντιμετωπίσεως τοῦ θανάτου, τό καλύτερο ὄργανο παρηγορίας καί στηριγμοῦ. Τελικά, ἡ ἀνατροπή καί ἐπανάστασι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀσφαλῶς καί στή ζωή πού προτείνει· εἶναι οἱ μακαρισμοί, ἡ ἐπί τοῦ Ὁρους ὁμιλία, ἡ

διδασκαλία τῆς ἀγάπης, κυρίως ὅμως εἶναι ἡ λογική τῆς, ἡ λογική τοῦ σταυροῦ.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, γιατί ξέρει νά προτρέπει τούς πιστούς νά εἰσέρχονται διά τῆς στενῆς πύλης, νά βαδίζουν τήν τεθλιμμένη ὁδό (Ματθ. ζ' 14), νά ἀκολουθοῦν τόν Κύριο αἶροντες τόν σταυρό τους (Ματθ. ιστ' 24), νά ζοῦν συσταυρωμένοι μέ τόν Χριστό (Γαλ. Β' 20), νά βλέπουν τή ζωή μέσα ἀπό τόν θάνατο καί νά διακρίνουν τή σωτηρία μέσα ἀπό τόν πόνο.

Προβάλλοντας τά παθήματά μας πάνω στόν σταυρό τοῦ Κυρίου «ἐν ᾧ παθῶν ἔκτεινε τά πάθη», καί τόν θάνατο πάνω στόν τάφο Του, τόν ὁποῖο μετέβαλε σέ θρόνο Του, μποροῦμε νά ζοῦμε τά μεγάλα ἀποτελέσματα τῆς πίστεως στόν Νικητή τοῦ θανάτου. Ἡ πίστη, ἡ αὐθεντική, ἀθῶα, παιδική πίστη στή θεότητα τοῦ Χριστοῦ, δείχνει τόν Θεό... ἐκεῖ πού Αὐτός δέν φαίνεται.

Σεβασμιώτατε,

Ἡ πόλη τῶν Ὁρχομενίων χάνει ἕναν ἀναντικατάστατο ποιμένα καί πατέρα καί ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία ἕναν λαμπρό καί ἄξιο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ μακαριστός ἀδελφός Χαράλαμπος μετετέθη στά οὐράνια, ὅπου οὐκ ἔστι λύπη, πόνος, στεναγμός, στενοχωρία, ἀλλά ἡ ἀτελεύτητος ζωή, το φῶς, ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Σεβαστέ και ἀγαπητέ μας ἀδελφέ και συλλειτουργέ π. Χαράλαμπες ἔχουμε τήν βεβαιότητα ὅτι δέν μᾶς ἐγκαταλείπεις. Προσεύχου ὑπέρ πάντων ἡμῶν εἰς τήν ἄνω πόλιν, τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία «οὐ χρεῖαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδέ τῆς σελήνης ἵνα φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γάρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καί ὁ λύχνος αὐτῆς τό Ἄρνιον» (Ἀποκ. 21,23). Ἀναμένουμε τήν συνάντησή μαζί σου στό ὑπερουράνιο θυσιαστήριο, ὅπου ἀκαταπαύστως θά τελοῦμε τήν ἀναίμακτη μυσταγωγία, ὄχι σέ χειροποίητο ἀλλά σέ ἀχειροποίητο ναό.

Ὁ τελευταῖος λόγος προέρχεται ἀπό τόν κατηχητικό λόγο τοῦ μεγάλου Πατρός καί Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τόν ὁποῖον χαιρόσουν νά διαβάζεις στεντορεῖα τῇ φωνῇ τήν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως: «**Ἀνέστη Χριστός, καί ζωή πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καί νεκρός οὐδείς ἐπί μνήματος. Χριστός γάρ ἐγεσθίς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν**»!